

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Černého, Ph.D., a soudců Mgr. Radima Kadlčáka a Mgr. Ladislava Vaško ve věci

žalobkyně: **ACTHERM, spol. s r. o.**, IČO: 48024091,
sídlem Tovární 5533, 430 01 Chomutov,
zastoupena advokátem Mgr. Dušanem Zachem,
sídlem Na Zámecké 457/5, 140 00 Praha 4,

proti
žalovanému: **Krajský úřad Ústeckého kraje**,
sídlem Velká Hradební 3118/48 , 400 02 Ústí nad Labem,
zastoupen advokátem Mgr. Vlastimilem Škodou,
sídlem Masarykovo náměstí 193/20, 405 02 Děčín,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 5. 2018, č. j. 195/UPS/2018,

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě prostřednictvím právního zástupce domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 5. 2018, č. j. 195/UPS/2018, kterým bylo zamítnuto její odvolání a bylo potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Chomutova, odboru stavebního úřadu (dále jen „stavební úřad“), ze dne 15. 3. 2018, č. j.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)

MMCH/28808/2018. Tímto rozhodnutím stavební úřad povolil Společenství vlastníků jednotek ul. Výletní, č. p. 5256-5257, (dále jen „stavebník“) stavbu „Realizace kotelny v bytovém domě čp. 5256 a 5257, Výletní, Chomutov“ na pozemcích p. č. 6100/8, 6100/9, v k. ú. Chomutov I (dále jen „stavba“).

Žaloba

2. V žalobě žalobkyně nesouhlasila s tím, jak se žalovaný vypořádal s námitkami, které uplatnila proti rozhodnutí stavebního úřadu. Žalobkyně namítala, že se stavební úřad nezabýval námitkami proti vydání stavebního povolení, které vznesla k ochraně veřejných zájmů chráněných zvláštním právním předpisem ve smyslu § 109 písm. g) zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění účinném do 31. 12. 2017 (dále jen „stavební zákon“), ačkoliv se dle § 89 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) měl odvolací orgán z důvodu takové vady rozhodnutí stavebního úřadu zrušit nebo změnit. Z dokumentů předložených stavebníkem je také patrné, že stavebník nedoložil splnění požadavků právních předpisů na odpojení stavebního objektu od zdroje centrálního zásobování teplem (dále jen „CZT“), jelikož ekologická a ekonomická analýza vypracovaná Ing. Viktorem Zbořilem nesplňuje parametry energetického posudku ve smyslu zákona č. 406/2002 Sb., o hospodaření energií, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o hospodaření energií“), a nebyly tak splněny předpoklady pro vydání stavebního povolení pro stavbu zahrnující odpojení od zdroje CZT.
3. Žalobkyně dále namítala, že se žalovaný nedostatečně vypořádal s námitkou absence posouzení přípustnosti využití tepla z jiného zdroje než ze zdroje CZT dle § 16 odst. 7 zákona č. 201/2012 Sb., o ochraně ovzduší, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o ochraně ovzduší“), jelikož nebyl vyžádán důkaz energetickým posudkem dle zákona o hospodaření energií, k prokázání toho, že připojení k jinému zdroji představuje ekonomicky přijatelnější variantu. Nesouhlasila s názorem žalovaného, že § 16 odst. 7 zákona o ochraně ovzduší dopadá pouze na takové změny stávajících staveb, jimiž mají vzniknout nově vytápěné prostory, nikoli na stavební úpravy, jejichž účelem je právě změna způsobu vytápění spojená s odpojením od soustavy CZT.
4. Žalobkyně nesouhlasila s tím, jak se žalovaný vypořádal s námitkou absence dohody stavebníka s žalobkyní dle § 77 odst. 4 zákona č. 458/2000 Sb., energetický zákon, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „energetický zákon“), jenž stanoví požadavek písemné dohody také pro případy zřízení a provozování náhradního nebo jiného zdroje tepelné energie, pokud může ovlivnit provoz tepelného rozvodného zařízení, teplonosnou látku v takovémto zařízení nebo její parametry. Dle názoru žalobkyně k takovému ovlivnění teplonosné látky dochází i v případě odpojení stavebního objektu od zdroje CZT.

Vyjádření žalovaného k žalobě

5. Žalovaný k výzvě soudu předložil správní spis a písemné vyjádření k žalobě, v němž navrhl její zamítnutí. K námitkám týkajícím se ochrany veřejných zájmů chráněných zvláštním předpisem ve smyslu § 109 písm. g) stavebního zákona žalovaný uvedl, že v odvolacím řízení tyto námitky vyhodnotil jako irelevantní z důvodu toho, že dle § 114 stavebního zákona může účastník řízení uplatnit námitky proti projektové dokumentaci, způsobu provádění a užívání stavby nebo požadavkům dotčených orgánů, pokud je jimi přímo dotčeno jeho vlastnické právo nebo právo dotčené smlouvou provést stavbu nebo opatření nebo právo odpovídající věcnému břemenu k pozemku nebo stavbě, k námitkám Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

překračujícím tento rozsah se nepřihlíží. Dle žalovaného je zřejmé, že námitka má vztah k zájmům chráněným zákonem na ochranu ovzduší, ale nemá žádný vztah k ochraně věcného práva žalobkyně. K absenci energetického posudku žalovaný uvedl, že kompetenci k posouzení, zda stavba zpracování energetického posudku vyžaduje, či nikoliv má dle § 9a odst. 1 písm. e) zákona o hospodaření energií stavební úřad, nikoliv účastník řízení.

6. Dle žalovaného je námitka týkající se absence přípustnosti využití tepla z jiného zdroje než ze zdroje CZT podle § 16 odst. 7 energetického zákona nedůvodná. Touto námitkou se detailně zabýval v žalobou napadeném rozhodnutí, v němž také uvedl, že toto ustanovení nedopadá na případy změn staveb, jejichž účelem je právě jen změna způsobu vytápění spojená s odpojením od CZT. Smyslem tohoto ustanovení je upravit situaci, kdy uvažovanou výstavbou mají vzniknout nově vytápěné prostory. Tomuto výkladu dle žalovaného nasvědčuje i text ustanovení „*je-li to technicky možné*“, jelikož v případech, kdy jsou již stavby k CZT připojeny, je zřejmé, že je technicky možné, aby změny staveb (přístavby a nástavby), využívaly tepelnou energii ze soustavy CZT. Dále uvedl, že podmínky pro odpojení od CZT jsou speciálně upraveny v § 77 odst. 5 energetického zákona.
7. K absenci dohody stavebníka s žalobkyní žalovaný uvedl, že touto námitkou se zabýval již v řízení pod č. j. 475/UPS/2017, kdy právě z důvodu nejasnosti, zda se v daném případě jedná o definitivní odpojení od stávajícího zdroje a jeho plné nahrazení, či o zřízení a provozování náhradního nebo jiného zdroje telené energie dle § 77 odst. 4 energetického zákona, které je vázáno na písemnou dohodu s držitelem povolení na rozvod tepelné energie, která však předložena nebyla, zrušil žalovaný stavební povolení č. j. MMCH/63279/2019. V novém řízení byla projektová dokumentace doplněna a je z ní zcela zřejmé, že se nejedná o náhradní nebo jiný zdroj tepelné energie uvedený v § 77 odst. 4 energetického zákona, a vydání stavebního povolení tak není podmíněno uzavřením takové písemné dohody. Proto tato žalobní námitka je dle žalovaného nedůvodná.

Replika žalobkyně

8. Na vyjádření žalovaného reagovala žalobkyně replikou, ve které uvedla, že žalovaný pouze opakuje své argumenty obsažené již v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí. Dále zdůraznila, že vadu žalobou napadeného rozhodnutí spatřuje v nesprávné aplikaci § 16 odst. 7 zákona o ochraně ovzduší. Žalobkyně nesouhlasila s názorem žalovaného, že při povolení předmětné stavby nebylo potřeba vypracovat energetický posudek dle § 16 odst. 7 zákona o ochraně ovzduší, jelikož se toto ustanovení nevztahuje na posuzovaný případ, neboť § 16 odst. 7 zákona o ochraně ovzduší dopadá pouze na změny staveb, kterými mají vzniknout nově vytápěné prostory, nikoli na stavební úpravy, jejichž účelem je změna způsobu vytápění spojená s odpojením od soustavy CZT. K tomuto žalobkyně uvedla, že předmětné ustanovení se jednoznačně zmiňuje o nových stavbách a změnách stávajících staveb, a nijak nerozlišuje jednotlivé druhy změn staveb. Nesouhlasila také s argumentem žalovaného, jenž se opírá o formulaci „*je-li to technicky možné*“ a uvedla, že tato formulace je významná v případech povolování nových staveb. K argumentaci úmyslem zákonodárce uvedla, že zákonná ustanovení je nezbytné aplikovat v té podobě, v jaké byla v zákonodárném procesu schválena, a jejich výklad nemůže být ovlivněn úvahami o tom, co zákonodárce jejich schválením zamýšlel. Závěrem žalobkyně uvedla, že výklad uplatněný žalovaným by odporoval samotnému smyslu zákona, jímž je ochrana ovzduší

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

obecně, tedy požadavku na minimální znečištění ovzduší provozem všech zdrojů tepelné energie včetně nově zřizovaných zdrojů, jimiž mají být nahrazovány stávající zdroje tepla.

Posouzení věci soudem

9. O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) bez jednání, neboť žalobkyně s tímto postupem výslovně souhlasila a žalovaný nesdělil soudu do dvou týdnů od doručení výzvy svůj nesouhlas s takovýmto projednáním, ačkoli byl ve výzvě výslovně poučen, že nevyjádří-li se v dané lhůtě, má se za to, že souhlas s rozhodnutím bez jednání byl udělen.
10. Napadené rozhodnutí žalovaného soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 větě druhé a třetí a v § 75 odst. 2 větě první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobkyně uplatnila v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobkyně je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.
11. Na tomto místě soud předesílá, že po přezkoumání skutkového a právního stavu a po prostudování obsahu předloženého správního spisu dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
12. Z obsahu předloženého správního spisu soud zjistil následující podstatné skutečnosti. Dne 3. 4. 2017 podal stavebník žádost o vydání stavebního povolení na předmětnou stavbu. Na základě toho, že předložená žádost neobsahovala požadované náležitosti, vyzval dne 19. 4. 2017 stavební úřad stavebníka k doložení potřebných podkladů a téhož dne řízení o žádosti přerušil. Po doložení potřebných podkladů stavební úřad dne 22. 5. 2017 oznámil zahájení stavebního řízení týkající se předmětné stavby s tím, že do 10 dnů od doručení mohou dotčené orgány uplatnit závazná stanoviska a účastníci řízení své námitky. Dne 8. 6. 2017 stavební úřad rozhodnutím č. j. MMCH/63279/2017 stavbu podle § 115 stavebního zákona povolil. Proti tomuto rozhodnutí se žalobkyně odvolala. V odvolacím řízení žalovaný zrušil uvedené rozhodnutí a věc vrátil stavebnímu úřadu k novému projednání. Stavební úřad dne 2. 2. 2018 oznámil pokračování v řízení a vyzval stavebníka k doplnění stávající projektové dokumentace. Po jejím doplnění následně vydal dne 15. 3. 2018 rozhodnutí č. j. MMCH/28808/2018, kterým předmětnou stavbu povolil. Proti tomuto rozhodnutí žalobkyně podala odvolání, o němž rozhodl žalovaný žalobou napadeným rozhodnutím.
13. K námitce žalobkyně, ve které namítá nepřezkoumatelnost žalobou napadeného rozhodnutí pro nedostatečné vypořádání se s námitkami uvedenými v odvolání proti rozhodnutí stavebního úřadu, soud konstatuje, že po přezkoumání žalobou napadeného rozhodnutí dospěl k závěru, že žalovaný se v rozsahu zajišťujícím přezkoumatelnost rozhodnutí zabýval v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí všemi námitkami uplatněnými žalobkyní v jejím odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí. Pokud žalobkyně namítá, že se žalovaný nedostatečně vypořádal s námitkou absence posouzení přípustnosti využití tepla z jiného zdroje než ze zdroje CZT dle § 16 odst. 7 zákona o

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

ochraně ovzduší, nelze jí přisvědčit. Těmito námitkami se žalovaný zabýval na straně 3 a 4 napadeného rozhodnutí, přičemž konstatoval, že dané ustanovení na posuzovanou věc nedopadá, jelikož jeho předmětem jsou toliko případy změn staveb (zejména stavebních úprav), tedy situace, v níž uvažovanou výstavbou mají vzniknout nové vytápěné prostory. Neopodstatněná je též námitka žalobkyně, že se žalovaný nezabýval námitkami proti vydání stavebního povolení, které vznesla k ochraně veřejných zájmů. Tuto námitku žalovaný shodně jako stavební úřad vypořádal tak, že žalobkyně není oprávněna k uplatnění těchto námitek ve stavebním řízení, neboť jdou nad rámec námitek, které žalobkyně mohla dle § 114 odst. 1 stavebního zákona uplatnit.

14. Podle § 109 písm. g) stavebního zákona je účastníkem řízení osoba, o které tak stanoví zvláštní právní předpis, pokud mohou být stavebním povolením dotčeny veřejné zájmy chráněné podle zvláštních právních předpisů a o těchto věcech nebylo rozhodnuto v územním rozhodnutí.
15. Podle § 114 odst. 1 stavebního zákona může účastník řízení uplatnit námitky proti projektové dokumentaci, způsobu provádění a užívání stavby nebo požadavkům dotčených orgánů, pokud je jimi přímo dotčeno jeho vlastnické právo nebo právo založené smlouvou provést stavbu nebo opatření nebo právo odpovídající věcnému břemenu k pozemku nebo stavbě. Osoba, která je účastníkem řízení podle zvláštního právního předpisu, může ve stavebním řízení uplatňovat námitky pouze v rozsahu, v jakém je projednávaným záměrem dotčen veřejný zájem, jehož ochranou se podle zvláštního právního předpisu zabývá. Účastník řízení ve svých námitkách uvede skutečnosti, které zakládají jeho postavení jako účastníka řízení, a důvody podání námitek; k námitkám, které překračují rozsah uvedený ve větě první a druhé, se nepřihlíží.
16. Podle § 16 odst. 7 zákona o ochraně ovzduší je právnická a fyzická osoba povinná, je-li to technicky možné, u nových staveb nebo při změnách stávajících staveb využít pro vytápění teplo ze soustavy zásobování tepelnou energií nebo zdroje, který není stacionárním zdrojem. Tato povinnost se nevztahuje na rodinné domy a stavby pro rodinnou rekreaci a na případy, kdy energetický posudek prokáže, že využití tepla ze soustavy zásobování tepelnou energií nebo zdroje energie, který není stacionárním zdrojem, není pro povinnou osobu ekonomicky přijatelné.
17. Podle § 77 odst. 4 energetického zákona může odběratel tepelné energie zřídit a provozovat náhradní nebo jiný zdroj tepelné energie, který je propojen s rozvodným tepelným zařízením nebo může ovlivnit jeho provoz, teplotou látku v rozvodném tepelném zařízení nebo její parametry, pouze po písemné dohodě s držitelem licence na rozvod tepelné energie.
18. Podle § 77 odst. 5 energetického zákona změna způsobu dodávky nebo změna způsobu vytápění může být provedena pouze na základě stavebního řízení se souhlasem orgánů ochrany životního prostředí a v souladu s územní energetickou koncepcí. Veškeré vyvolané jednorázové náklady na provedení těchto změn a rovněž takové náklady spojené s odpojením od rozvodného tepelného zařízení včetně odstranění tepelné přípojky nebo předávací stanice uhradí ten, kdo změnu nebo odpojení od rozvodného tepelného zařízení požaduje.
19. K rozdílu mezi § 77 odst. 4 a 5 energetického zákona odborná literatura uvádí: „*Odlišnost v případě odstavce 5 tkví v tom, že zde nebude možno hovořit o ovlivnění provozu rozvodného zařízení ve smyslu odstavce 4, tj. o ovlivnění provozováním jiného zdroje. Ze samotného jazykového znění odstavce 4 to sice nevyplývá, neboť by bylo možno do určité míry hovořit o Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.*“

ovlivnění provozu rozvodného tepelného zařízení i při samotném odpojení konkrétního odběrného místa, nicméně předně by zde nebyl ospravedlněn natolik významný zásah do soukromoprávní sféry odběratele za situace, kdy již nechce využívat služeb infrastruktury centrálního zásobování, tj. již nemusí strpět právní omezení plynoucí z užívání předmětu obecné potřeby a veřejného zájmu; dále je třeba vycházet z toho, že odstavec 5 stanoví veřejnoprávní podmínky provedení změny způsobu vytápění včetně řešení takové situace ve vztahu k dodavateli, přičemž při splnění zákonem stanovených podmínek je možno nepochybně hovořit o nároku na realizaci odpojení od odběrného tepelného zařízení, kterému by neměly být činěny překážky z důvodu soukromoprávních zájmů třetích osob, které zájmy odběratele významně nepřevyšují (když s ohledem na trend snižování množství odběru tepla z rozvodných zařízení nelze hovořit v případě odpojení odběrného místa o zásadním problému majícím na dodavatele ekonomicky či technicky zničující efekt, byť na celou soustavu má pochopitelně více takových případů efekt agregovaný). Pokud tedy odstavec 5 hovoří o změně způsobu dodávky či změně způsobu vytápění, bude se jednat v zásadě o každý případ, kdy odběratel přestane odebírat tepelnou energii z rozvodného tepelného zařízení či zdroje provozovaných držitelem licence (případ nad rámec situace popsané v odstavci 4), anebo bude provozovat svůj zdroj s nimi propojený.“ (srov. Zdvihal, Z., Svěráková, J., Med, J., Osadská, J. a kol. Energetický zákon. Komentář. 1. vydání. Praha: C. H. Beck, 2020, s. 1805).

20. K námitce žalobkyně ohledně absence písemné dohody mezi ní a stavebníkem dle § 77 odst. 4 energetického zákona soud uvádí, že písemná dohoda musí být dle tohoto ustanovení uzavřena, pokud se jedná o náhradní nebo jiný zdroj tepelné energie, který je propojen s rozvodným tepelným zařízením, anebo pokud tento náhradní nebo jiný zdroj tepelné energie může ovlivnit provoz rozvodného tepelného zařízení, teplonosnou látku v rozvodném tepelném zařízení nebo její parametry. Žalobkyně tvrdí, že v jejím případě se jedná o druhý z důvodů, pro který byla písemná dohoda nezbytná. Shodnou námitku uplatnila žalobkyně i v předchozím odvolacím řízení, ve kterém žalovaný zrušil předchozí stavební povolení na shora uvedenou stavbu, a to právě z důvodu nejasnosti, zda bude nový zdroj tepla propojen s rozvodným tepelným zařízením či dojde k odpojení od CZT. Stavebník poté doplnil projektovou dokumentaci, ze které je zřejmé, že dojde k odpojení od rozvodného tepelného zařízení. Jak vyplývá i z výše citované odborné literatury, odpojením od CZT dochází ke změně způsobu vytápění, která je upravena v § 77 odst. 5 energetického zákona, a nejedná se tedy o stavbu dle § 77 odst. 4 energetického zákona. Z uvedeného vyplývá, že na předmětnou stavbu nedopadá § 77 odst. 4 daného zákona. Pro požadovanou stavbu tedy podmínka písemné dohody mezi žalobkyní a stavebníkem nebyla podmínkou povolení stavby. Námitka tak není důvodná.
21. Dále se soud zabýval otázkou postavení žalobkyně v posuzovaném správním řízení a rozsahem námitek, které byla oprávněna v žalobě proti napadenému rozhodnutí namítat. Jak již vyslovil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 3. 3. 2011, č. j. 7 As 108/2010, rozsah žalobních námitek je determinován postavením žalobkyně ve správním řízení, tj. důvodem jejího účastenství ve stavebním řízení, respektive tím, jaká její veřejná subjektivní práva mohla být vydáním napadeného rozhodnutí dotčena. Z § 114 odst. 1 stavebního zákona vyplývá, že účastník řízení podle § 109 stavebního zákona není oprávněn vznášet jakékoliv námítky, ale jen takové, které jsou spojeny s přímým dotčením na právech zakládajících účastenství ve stavebním řízení.
22. Z judikatury Nejvyššího správního soudu také vyplývá, že provozovatel, resp. vlastník soustavy zásobování tepelnou energií (dále jen „SZTE“), může vznášet námítky jen z důvodu dotčení vlastnického práva či jiného věcného práva, nicméně nepřisluší mu Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

námítky na ochranu veřejného zájmu (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 4. 2014, č. j. 5 As 91/2013-50, ze dne 25. 9. 2014, č. j. 10 As 84/2014-59, a ze dne 30. 4. 2015, č. j. 4 As 70/2015-27). Soud neshledal důvod, proč by se měl v daném případě od judikatury Nejvyššího správního soudu odchýlit a námítky žalobkyně týkající se ochrany veřejného zájmu a ekologické a ekonomické analýzy v tomto smyslu shledal nedůvodné.

23. Pokud tak jde o námitku žalobkyně týkající se absence posouzení přípustnosti využití tepla z jiného zdroje než ze zdroje CZT z hlediska § 16 odst. 7 zákona o ochraně ovzduší stavebním úřadem, jedná se o námitku, ke které žalobkyně nebyla v předmětném stavebním řízení oprávněna, a správní orgány k ní tudíž vůbec nemohly přihlížet. Dále je třeba zdůraznit, že žalobkyně je právnickou osobou podnikající v oblasti energetiky a jednak není legitimována k ochraně ovzduší (na tomto úseku veřejné správy mají působnost dle § 27 zákona o ochraně ovzduší orgány ochrany ovzduší), jednak ani nemůže být jako podnikající právnická osoba zkrácena na právu na příznivé životní prostředí (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 3. 2018, č. j. 9 As 140/2017-29). Soud považuje za vhodné poukázat též na závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 5. 2015, č. j. 9 As 50/2015-36, podle něhož *„[s]těžovatelkou uplatněné námitky o veřejném zájmu na provozuschopnosti soustavy SZTE a udržení dosavadních nákladů nelze podřadit pod námitky proti projektové dokumentaci stavebních úprav ve smyslu § 114 odst. 1 stavebního zákona, neboť se týkají zcela jiné roviny zájmů. Je třeba rozlišovat změnu způsobu vytápění z pohledu energetického a stavebního zákona projednávanou ve stavebním řízení na jedné straně a soukromoprávní vztah, z něhož vyplývají důsledky spočívající v omezení dodávek tepelné energie do předmětného bytového domu a případně i v omezení provozu SZTE na straně druhé. Je zřejmé, že změna způsobu vytápění není v zájmu stěžovatelky, neboť sníží její dosavadní odbyt tepelné energie, nicméně tento její zájem jako soukromého subjektu není v daném řízení relevantní a neurčuje postavení stěžovatelky jako účastníka veřejnoprávního řízení. Skutečnost, že stěžovatelka provozuje SZTE dle energetického zákona ve veřejném zájmu [§ 2 odst. 2 písm. c) bod 14.] a že SZTE je šetrným systémem dodávek tepelné energie v širší oblasti a pro více odběratelů, nedává stěžovateli právo jako soukromé osobě a podnikateli s tepelnou energií osobovat si oproti jiným subjektům ochranu veřejných zájmů a oponovat stavebnímu záměru jiných soukromých osob z pozice ochránce veřejných zájmů, která mu nepřísluší.“*
24. Soud dále podotýká, že z § 16 odst. 7 zákona o ochraně ovzduší sice lze dovodit, že ochrana ovzduší je prioritně zajištěna povinností využívat SZTE, výjimkou z tohoto pravidla je však situace, kdy změnu stávajícího zásobování teplem ze SZTE odůvodňuje technická možnost a ekonomická přijatelnost takového řešení. V této souvislosti je nutno upozornit na to, že žalobkyně nezpochybnila technické možnosti změny stávajícího zásobování teplem ve stavebním řízení a ani v žalobě. Kromě otázky technických možností je změna způsobu vytápění podmíněna zjištěním, že pro odběratele již není ekonomicky přijatelné využívat dodávky tepla ze SZTE a je pro něj ekonomicky výhodnější přejít na vlastní způsob vytápění. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 25. 9. 2014 č. j. 10 As 84/2014-59, vyslovil, že je třeba odlišovat posouzení ekonomické přijatelnosti jiného způsobu vytápění z hlediska zákona o ochraně ovzduší a posuzování vlivů změny tepelného zdroje na kvalitu ovzduší. Vliv změny stavby na kvalitu ovzduší totiž primárně posuzuje dotčený orgán státní správy, který však již není povolán k tomu, aby posuzoval ekonomickou přijatelnost navrhované změny. O splnění podmínky ekonomické nepřijatelnosti dosavadního zásobování teplem ze SZTE a ekonomicky výhodnějším

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

zásobováním teplem z vlastního zdroje stavebníka je povinen si učinit úsudek stavební úřad. Otázku ekonomické přijatelnosti změny způsobu vytápění je však třeba posuzovat z hlediska práv stavebníka, protože jak vyslovil Nejvyšší správní soud ve výše citovaném rozsudku, zákon o ochraně ovzduší v § 16 odst. 7 stanoví benevolenci přechodu na jiný zdroj vytápění právě vůči osobě stavebníka, je-li to pro tento subjekt technicky možné a ekonomicky přijatelné. Energetický zákon neukládá ekonomické posouzení přijatelnosti zásobování teplem ze SZTE nebo ze stacionárního zdroje provozovateli SZTE, a proto mu ani z důvodu neexistujícího práva nemůže zakládat procesní právo účastníka řízení uplatňovat námitky proti tomu, jakým způsobem ekonomicky přijatelnější řešení zásobování teplem prokazuje stavebník. Je proto nutno dovodit, že nemohly-li být ekonomické zájmy žalobkyně ve stavebním řízení zohledněny, nemůže namítat ani nesprávný procesní postup správních orgánů v soudním řízení. Námitky žalobkyně tudíž nemohou být důvodné. Nad rámec potřebného odůvodnění soud dodává, že stavební úřad se ekonomickou přijatelností záměru stavebníka zabýval a na základě doložených dokladů (zejména dle ekologické a ekonomické analýzy) uzavřel, že současná celková roční cena tepla je pro stavebníka podstatně vyšší, než bude cena tepla po provedené změně vytápění.

25. S ohledem na shora uvedené skutečnosti soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, a proto soud žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
26. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 a 2 s. ř. s. Žalobkyně neměla ve věci úspěch a žalovanému náhrada nákladů řízení ze zákona nepřísluší, proto soud vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 16. listopadu 2021

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

JUDr. Petr Černý, Ph.D., v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)